

af den danske Lovgivningsmagt. Naar man ser paa Finanslovforslaget, som det foreligger i Aar, indeholder det tvende Rækker af Bevillinger, der have Fremme af den internationale Fredsbevægelse til Formaal. Der er en Række ganske smaa Bevillinger, af hvilke ingen enkelt overstiger 1,000 Kr., paa Udenrigsministeriets Budget. Der er en Bevilling til Fredsbureauet i Haag, der er en Bevilling til Fredsbureauet i Bern, og der er endelig en Bevilling til den interparlamentariske Union, men ingen af disse enkelte Bevillinger overstiger 1,000 Kr. Dernæst er der paa Indenrigsministeriets Budget et Par større Bevillinger, den ene til danske Rigsdagsmænds Rejser til de interparlamentariske Konferencer, den anden til den danske interparlamentariske Gruppe til Fremme af dens almindelige Formaal.

Naar jeg nu alligevel ved denne Lejlighed paa egne og Medforlagsstilleres Vegne fremsætter Forslag om, at den danske Stat i langt større Omfang end hidtil skal støtte den internationale Fredsbevægelse, da sker dette i Tilknytning til, hvad der blev vedtaget paa den interparlamentariske Konference i London i Aaret 1906. Det blev der enstemmigt vedtaget, at de forsamlede Repræsentanter for Unionen skulde gøre Skridt til hos deres Regeringer at faa aarlige Bidrag til Støtte for Unionens Formaal og til Fremme af Freden imellem Staterne. Dette Forslag blev vedtaget i den Form, i hvilken det var redigeret af det interparlamentariske Raad. Det blev vedtaget i Henhold til et Forslag af en noget anden Formulering, der var stillet af Kongresmedlem Richard Bartholdt, mangeaarigt Medlem af De forenede Staters Kongres som Repræsentant for St. Louis og i 1904 Formand for den interparlamentariske Konference, der da blev afholdt i St. Louis. Han gjorde opmærksom paa, hvilke uhyre Bevillinger der nu forlanges til Hær og Flaade, og han fremhævede, som jeg allerede berørte før, at naar man paa den Maade maa øse Penge ud, som man siger, for at fremme Fredens Sag, da kunde der ogsaa være Grund til at give Bevillinger ikke blot for paa den Maade, ad Omveje, at fremme den, men for direkte at fremme den. Han gør opmærksom paa, at Feltlejre og Orlogsskibe ere dog kun Omveje i Forhold til dette at fremme Fredens Sag, og at det vilde være uendelig meget billigere, mindre sørgeligt og mere stemmende med Civilisationens Krav, hvis man kunde fremme den ved Hjælp af Foranstaltninger til Fredens

Fremme. Der foreligger ikke noget om, at den Mand har stemt imod de stedse forøgede Militærbevillinger, som ogsaa i de Forenede Stater ere blevne givne i de senere Aar. Der er ingen Grund til at tro, at han har stemt imod dem. Men han har fundet, at ved Siden af de Bevillinger, der saaledes gives til militære Formaal, Bevillinger, der altsaa ikke i dette Øjeblik kunne anses for uforholdne, er det rigtigt at arbejde for det samme Formaal, for Fredens Bevarelse ogsaa ad andre Veje, Veje, som vilde være langt mere lykkebringende, hvis Maalet kan naas ad dem. Han gør opmærksom paa, at blandt de Spørgsmaal, der dele Folkene og kunne ægge dem til Krig, er der Spørgsmaal, der vedrøre Handelen, men han siger, at de økonomiske Ulykker, der vilde følge af en Krig, den Nedgang i Handelen, som vilde følge deraf, vil være langt større end den, der kan indtræde, naar Freden bevares.

Han siger dernæst, at dersom De forenede Stater anvendte til Bevillinger til umiddelbar Fremme af Freden for hver Dollar, der nu gives ud til militære Øjemed, blot en Cent, vilde dette udgøre et Beløb af 160,000 Dollars, det vil sige omtrent 600,000 Kr., og han siger, at dette vilde være mere end nok til at hidføre en bedre Forstaaelse mellem De forenede Stater og Europas Folk ved Besøg af Rigsdagsmænd fra hvert Land og til at hjælpe den interparlamentariske Union i dens store Hverv til Bedste for Venskab og Fred mellem Nationerne. Han føjer til, at selv langt større Summer kunde anvendes til at opfylde samme Formaal i andre Lande.

Naar han nu fremsætter Tanken om for De forenede Staters Vedkommende at anvende noget over $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., og naar vi Forlagsstillere i Tilslutning dertil fremsætte Tanken om for et saa ganske lille Land som Danmark at anvende til Fredsbevillinger $\frac{1}{4}$ Mill. Kr., kunde man jo spørge, om dette var den rette Forholdsmæssighed, og om vi med Føje kunne paaberaabe os hans Forslag og den interparlamentariske Konferences fuldstændige og ubetingede Tilslutning dertil som Støtte for et Forslag af den Beskaffenhed, som jeg her har den Ære at føre frem og at motivere. Jeg vil dertil svare, at naardet drejer sig om Bevillinger til Fredsbevægelsens Fremme, forekommer det mig, at de ikke kunne eller bør gives forholdsmæssigt, i Forhold til de enkelte Landes Størrelse og til deres militære Bevillinger. Det vilde jo blive ganske kolossale Beløb, de store Lande maatte udrede, naar de